

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DUMINICAL

Vol. 13 Nr. 31 * Duminică, 26 iulie 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica a șaptea după Rusalii

Sfânta Evanghelie Matei 9: 27 - 35

În vremea aceea, plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David. După ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta? Zis-au Lui: Da, Doamne! Atunci S-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră, fie vouă! Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeți, nimeni să nu știe. Iar ei, ieșind,

L-au vestit în tot ținutul acela. Și plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon. Și fiind scos demonul, mutul a grăit. Iar mulțimile se minunau zicând: Niciodată nu s-a arătat așa în Israel. Dar fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni. Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.

Apostolul Romani 15: 1 - 7

Fraților, datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și să nu căutăm plăcerea noastră. Ci fiecare dintre noi să placă aproapelui său, la ce este bine, spre zidire. Că și Hristos n-a căutat plăcerea Sa, ci, precum este scris: "Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut asupra Mea". Căci toate câte s-au scris mai înainte, s-au scris spre învățătura noastră, ca prin

răbdarea și mângâierea, care vin din Scripturi, să avem nădejde. Iar Dumnezeu răbdării și al mângâierii să vă dea vouă a gândi la fel unii pentru alții, după Iisus Hristos, pentru ca toți laolaltă și cu o singură gură să slăviți pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos. De aceea, primiți-vă unii pe alții, precum și Hristos v-a primit pe voi, spre slava lui Dumnezeu.

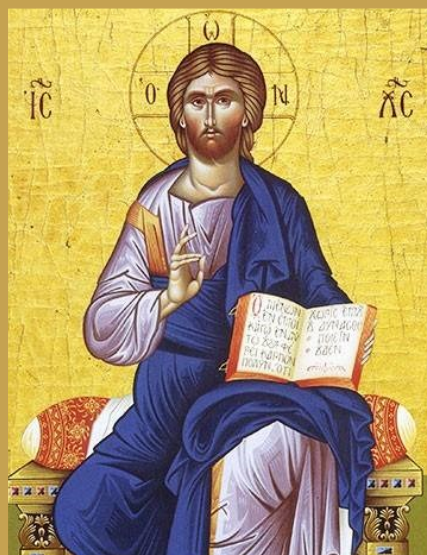

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.
PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060
www.holytrinityphiladelphia.org

Pr. Icon. Stavr. Nicolai BUGA
Paroh
fr.n.buga@gmail.com
Pr. Timotei Avram,
Preot Slujitor
fr.timavram@gmail.com

ÎN ACEST NUMĂR

Evanghelia & Apostolul	1
Pr. Jan Nicolae: Hristos, Vestitorul Împărăției	2 - 4
Pr. Vasile Gordon: „Primiți-vă unii pe alții, așa cum și Hristos v-a primit pe voi...”	5 - 6
Programul bisericii în perioada 26 iulie - 2 august 2020	7

Sinaxar. Duminică 26 iulie 2020 - Duminica a șaptea după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic): Sfântul Sfințit Mucenic Ermolae; Sfânta Muceniță Paraschevi din Roma; Sfântul Cuvios Ioanichie cel Nou de la Muscel

Hristos, Vestitorul Împărăției

Evangelhia din Duminica a 7-a după Rusalii are o structură focalizată pe imaginea Mântuitorului Iisus Hristos, ca Doctor al oamenilor, și pe vindecările Sale ca semne ale Împărăției vestite pretutindeni: Îl vedem pe Iisus întorcându-se la Capernaum, urmat de doi orbi în casa Sa, unde-i vindecă pe seama credinței lor, minune urmată imediat de tămăduirea unui mut demonizat, descrisă lapidar și sugestiv, și de reacția diferită, de minunare a mulțimilor, și de indignare a elitei religioase a lui Israel. În final, avem imaginea procesiunii vestitoare și atot tămăduitoare a lui Iisus.

O mare parte din Evangheliile rostite în duminicile de după sărbătoarea Rusaliiilor au în vedere tocmai dimensiunea tămăduitoare a lucrării mântuitoare a Domnului Iisus Hristos, accentuând continuarea acesteia în Biserica întemeiată la Cincizecime. Chiar acest caracter multiplu al vindecării de la Capernaum, a doi orbi și a unui surd, are un tâlc simbolic, decriptat de exegeții patristici: cei doi orbi sunt Israelul (celor două regate) vechi care suferă de orbire, iar mutul demonizat, neamurile păgâne a căror limbă e legată, pătîmind în afazie duhovnicească și în incapacitatea de a dialoga cu Dumnezeu.

Ne putem închipui mulțimea de năpăstuiți care-L îmbulzea pe Iisus, descrisă de altfel în multe locuri evanghelice, căutând să-L atingă, pentru că ieșea din El o putere care-i vindeca pe toți. La fel se petrec lucrurile în preajma marilor sfinți și duhovnici cercetați neconținut de oamenii cu mari necazuri și boli incurabile, ajunși în situații-limită de viață. Dintr-o astfel de mulțime de oameni se desprind, așadar, doi orbi care-L urmăresc cu nădejde pe Iisus și-I cerșesc mila, numindu-L „Fiu al lui David”, adică Îi recunosc identitatea și calitatea de rege mesianic, moștenitor al tronului davidic pomenit de profeți. Dialogul terapeutic dintre cei doi orbi și Medicul ceresc a avut loc în casă, iar nu pe cale, vindecarea petrecându-se înăuntrul,

iar nu în văzul mulțimii, din motive de discreție și modestie. Iisus, Medicul oculist al umanității, este un profesionist desăvârșit: provoacă dialogic conlucrarea pacienților, atinge ochii încremeniți în cecitate și-i deschide vederii, coplesindu-i cu lumina vieții. Atunci când omul este restaurat în calitatea sa esențială de văzător al slavei lui Dumnezeu, Biserica ne prezintă vindecarea orbului din naștere, iar când ne înfățișează vindecarea generală (a lui Israel) din orbirea păcatului și obturarea vederii de către vălul Legii, ne înfățișează miracolele celor doi orbi tămăduiți de Iisus în Ierihon

(Matei 20, 29-34) și în Capernaum (Matei 9, 27-35). De altfel, tot doi erau și ucenicii cu fețele triste care se întorceau în ziua Învierii către Emaus ai căror ochi erau ținuți ca să nu-L cunoască și care-L recunosc uimiți la frângerea pâinii.

Atotputernicia binevoitoare și puterea credinței fac posibilă minunea Miracolul deschiderii ochilor împietriți reprezintă o intrare piezișă în normalitatea vederii și nu poate fi descris decât de un poet inspirat și versat, cu cuvinte potrivite, precum Tudor Arghezi:

„Mergându-și Domnul drumurile sfinte,/ Doi orbi ieșiră Domnului nainte./ Legați de braț și spânzurați în băte./ Păreau, iscați din depărtare,/ O plăsmuire cu-arătări urâte./ Cu coarne, cu spinări și opt picioare./ Născuți în beznă ca-ntr-un mâl de apă./ Ei au rămas încătușați de-o groapă/ Și s-au târât și-au dibuit domol,/ Ca măcăcinii fără de tulpină/ Pe-o ne-ntreruptă margine de gol./ Între lumină și-ntr-o rădăcină./ - Mântuitorule! strigară cât putură./ Trimite orbilor căutătură./ Spintecă gloata cu Cuvântul/ Că ne strivesc bolnavii și ne ceartă,/ Și poruncește a cădea pământul/ De pe lumina ochilor-ne moartă./ Iisus întinse mâna și/ S-a luminat lumea de zi” (Tudor Arghezi, “Cei doi orbi”, în vol. Alte cuvinte potrivite).

Dumnezeu și puterea credinței face posibil miracolul. Deși Iisus i-a interplat pe un ton autoritar pe cei doi orbi vindecați, beneficiari ai minunii, să păstreze discreția și să nu-I aducă elogiul în fața altora, semn al unui realism duhovnicesc și al unei smerenii depline, aceștia nu țin cont de poruncă și devin propovăduitori fervenți ai numelui Său în tot ținutul lor natal.

Minunea vindecării celor doi orbi este urmată imediat de cea a exorcizării unui mut care-și recapătă darul vorbirii și are un efect imediat, de cascadă, provocând uimirea poporului („niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel”), dar, în același timp, și invidia bârfitoare a fariseilor („cu domnul diavolilor scoate pe diavoli”). Minunea vindecării celor doi orbi este urmată imediat de cea a exorcizării unui mut care-și recapătă darul vorbirii și are un efect imediat, de cascadă, provocând uimirea poporului („niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel”), dar, în același timp, și invidia bârfitoare a fariseilor („cu domnul diavolilor scoate pe diavoli”). Finalul acestui fragment biblic, un duplex evanghelic al minunilor legate de (re)dobândirea vederii și a vorbirii, are alura unui rezumat destinat să contextualizeze și să prezinte legătura dintre propovăduirea Evangheliei Împărăției pretutindeni, în cetăți și sate, și tămăduirea tuturor prin cuvântul și lucrarea lui Dumnezeu:

„Pentru aceasta a fost trimis Hristos, ca să ne învețe că a venit doar ca să facă bine și ați văzut că nu a așteptat pe cei bolnavi să vină ei la El, ci El însuși S-a grăbit spre ei, aducându-le o îndoită binecuvântare: Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și tămăduirea bolilor lor. Și ca să facă acest lucru a mers peste tot, fără a ocoli chiar și cel mai mic sat” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Omilia 32, 3 la Matei).

Părinții Bisericii au dezvoltat acest aspect dublu al coincidenței în Hristos între medic și medicină, între terapeut și terapie, Mântuitorul fiind perceput ca Doctor universal al trupurilor și al sufletelor, antidot împotriva morții și leac euharistic al nemuririi:

„În limba ebraică, Iisus înseamnă «Mântuitor», iar în limba greacă «Cel Care vindecă». Căci El este Doctorul trupurilor și al sufletelor și Tămăduitorul celor ținute de duhuri rele. El vindecă și ochii orbilor, dar luminează și mințile. Este Doctorul șchiopilor, dar îndreaptă și picioarele păcătoșilor spre pocăință. Spune slăbănogului «Să nu mai păcătuiești»; dar spune și «Ia-ți patul tău și umblă!» Pentru că trupul celui era slăbănogit din pricina păcatului sufletului, a vindecat mai întâi sufletul, ca să aducă prin aceasta vindecare și trupului. Deci, dacă cineva pătimește cu sufletul, din pricina păcatelor, are Doctor! Dacă este cineva aici puțin credincios, să-I spună Lui «Ajută necredinței mele!» Dacă cineva este cuprins de suferințe trupesti, să nu se îndoiască, ci să se apropie - căci le vindecă și pe acestea! - și să cunoască: Iisus este Hristos” (Sfântul Chiril al Ierusalimului, Cateheza X, 13).

Lucrarea mântuitoare a lui Hristos concretizată în vindecările operate de El reprezintă o continuare a unei

bogate tradiții vechi-testamentare despre Dumnezeu ca Marele și Adevăratul Vindecător al lui Israel:

„De vei asculta cu luare-aminte glasul Domnului Dumnezeului tău și vei face lucruri drepte înaintea Lui și de vei lua aminte la poruncile Lui și vei păzi legile Lui, nu voi aduce asupra ta nici una din bolile pe care le-am adus asupra egiptenilor, că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Cel care te vindecă” (Exod 15, 26).

De asemenea, pierderea credinței în Dumnezeu ca Medicul Adevărat și încredințarea exagerată sau exclusivă în doctorii trupesti și în știința lor medicală, dincolo de legitimitatea lor justificată, dar relativă, erau considerate ca acte de necredință față de Cel care îngăduie boala și suferința, dar Care are puterea de a tămădui orice boală:

„Nici iarbă de leac, nici alifie nu i-a vindecat, ci cuvântul Tău, Doamne, cel ce toate le vindecă” (Înțelepciunea lui Solomon 16, 12).

Pierderea stării normale de sănătate a fost mereu legată de alterarea relației cu Dumnezeu, de boala și infecția păcatului, iar restaurarea ei, de reintrarea în dialog și invocarea adevăratului Vindecător: ‘Doamne, Dumnezeul meu, strigat-am către Tine și m-ai vindecat’ (Ps. 29, 2). Într-o celebră miniatură medievală (Rouen, 1520), Hristos este înfățișat în ipostaza de Medic universal și Farmacist, stând așezat la tejgheaua farmaciei cerești a Bisericii și scriind o rețetă medicală pentru Adam și Eva, protopărinții umanității, care pășesc timizi către El. Rețeta vindecătoare este El însuși, Întruparea Sa și primirea cuvintelor și a Tainelor Sale în Biserică. Hristos moștenește titlul de Medic primar, iar profeții și sfinții pe cel de doctori fără de plată ai bolilor oamenilor.

Momentul istoric concret al Întrupării este prezentat de Sfântul Grigorie de Nyssa ca unul strategic ales de Dumnezeu, legat de taina transmiterii răului și a terorii lui în istorie, dar și al terapiei totale împotriva infecției răului, pusă la cale de Dumnezeu ca Medic al umanității:

„Poate chiar, mi se pare mie, vom explica așa de bine că Domnul n-a trebuit să vină de la început și n-a pregetat să-și manifeste dumnezeirea Sa decât în ultima vreme: pentru că trebuia să se amestece în viața omenească ca să curățească umanitatea de păcatul său, i-a trebuit s-aștepte până ce răul s-a înrădăcinat adânc și până ce dușmanul se răspândise pretutindeni. Atunci, Evanghelia o zice, El a adus secură la rădăcina pomilor. Asemenea fac medicii cei mai destoinici: pe măsură ce fierbințeala cuprinde organele și infecția continuă să stânjenească, îngăduie să înainteze boala până ce-atinge apogeul și-n toată-această vreme impun pacientului un regim necruțător. Numai atunci când răul se stabilizează ei prescriu un tratament: afecțiunea este atunci pe de-a întregul declarată. Așisderea, Doctorul sufletelor noastre suferinde aștepta ca boala păcatului, care doborâse firea omenească, să fie pe deplin arătată ca să nu poată să-i scape nici un viciu grijii

sale; în medicină, nu se pot trata decât tulburările evidente. De ce-n vremea lui Moise, când tot trupul se stricase întru păcat, n-a venit El să-i dăruiască vindecare?” (‘Omilie la Nașterea lui Hristos’).

Taina smereniei Domnului este prezentată prin diverse imagini biblice ori culturale, printre care și cea a slujirii umile a medicului aplecat peste suferințe și mirosurile ei urâte pentru însănătoșirea celor bolnavi. Sfântul Grigorie de Nazianz prezintă în venirea Cuvântului la oameni ca pe leacul cel mare dăruit de Dumnezeu în cadrul pedagogiei Sale de restaurare și de tămăduire a relelor provocate de căderea omului, concretizate într-o idolatrie poliformă și o cumplită perversiune morală: „Și după ce mai întâi a fost pedepsită în felurite chipuri, pentru multele lui păcate, vlăstărite de rădăcina răutății, după diferite pricini și vremuri prin cuvânt, prin lege, prin profeți, prin binefaceri, prin amenințări, prin plăgi, prin apel, prin focuri, prin războaie, prin biruințe, prin înfrângeri, prin semne din cer, prin semne din văzduh, din pământ, din mare, prin schimbări nenădăjduite de oameni, de cetăți, de neamuri, lucruri prin care strădania era în scopul strivirii răutății, la urmă de tot se simte nevoie de un leac (pharmakon) mai mare, pentru bolile din ce în ce mai cumplite, pentru măcelurile dintre oameni, pentru preacurvii, pentru jurăminte strâmbe, pentru desfrânări între bărbat și bărbat, pentru închinare la idoli și pentru mutarea închinării de la Ziditorul la făpturi, răul cel mai din urmă și cel mai întâi dintre toate relele” (Omilia 39).

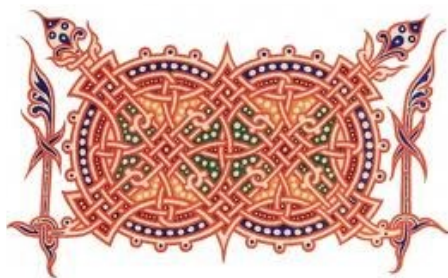
Una dintre cele mai profunde imagini ale Întrupării care ține de aspectul soteriologic general al acesteia este cea a lui Hristos, Bunul samarinean, pogorându-Se ca un medic umil la uriașul bolnav care este omenirea întregă de la Apus până la Răsărit: „Venit-a între noi smerit Creatorul nostru ca făptură: Cel care ne-a plăsmuit pentru noi a fost creat: Dumnezeu înainte de veci, om în timp, ca să-i libereze pe oameni de timp. Vino, Doctore iscusit, să ne vindeci tumoarea. De la Răsărit și până la Apus zăcea neamul omenesc ca un uriaș bolnav și dorea după un medic iscusit: Acesta și-a trimis pe rând slujitorii săi, iar apoi a venit El Însuși, când toți disperaseră scăpătând în deznădejde”.

Lucrarea mântuitoare ca tămăduire nu se raportează doar la rănille trupesti, ci are în vedere vindecarea omului întreg, trup și suflet. Boala omului pe care Mântuitorul trebuie să o vindece este tumoarea mândriei. Remediu, leacul, medicamentul este moartea pe Cruce a lui Hristos și Euharistia care face prezentă în chip nesângeros jertfa hristică. Tumoarea mândriei este

întinsă, dar umflată și goală pe dinăuntru, lipsită de substanță. În același timp, ea este o boală, fiind o excrescență cauzată de păcatul original al neascultării de Dumnezeu, deoarece oamenii, în loc să fie mulțumiți în chip realist cu recunoașterea ființei lor, cu deplina lor umanitate, au dorit să fie ca Dumnezeu. De aceea mândria este originea și rădăcina tuturor păcatelor, iar salvarea se poate petrece prin smerenia desăvârșită a Medicului divin. Prin tumoare nu se înțelege vreun betșug al trupului, ci umflarea de vanitate și mândrie, care într-un anumit sens este păcatul original. Pentru a vindeca această tumoare a venit Hristos ca Medic smerit.

Reiterarea episodului evanghelic al vindecării orbilor și mutului în context liturgic, în casa Domnului, unde avem o perpetuă împlinire euharistică a cuvintelor sfinte, are mereu rolul de a-L aduce pe Marele Doctor să se atingă și de ochii noștri și să dezlege limba noastră legată de răutăți demonice, să ne cuminecăm cu lumina Sa și să sorbim cuvintele Sale tămăduitoare, menite să ne scoată pe toți cei din Israelul cel nou, fiecare suflet și fiecare comunitate, din starea de afazie duhovnicească, din inerție și nerodire, prin redobândirea unor ochi vii și a unui rost doxologic, de-Dumnezeu-slăvitor și cu-Dumnezeu-grăitor.

Pr. Lect. Jan Nicolae
(Sursa: ziarullumina.ro)

„Primiți-vă unii pe alții precum și Hristos v-a primit pe voi!”

Iubiți credincioși,

Mulțumind Domnului pentru Sfânta Liturghie din această duminică, a 7-a după Rusalii, vă propunem ca în acest an să zăbovim câteva minute asupra Apostolului care s-a citit azi. Prin aceasta nu vrem să neglijăm Evanghelia rânduită, de la Matei, 9, 27-35, în care, ați auzit, s-a pomenit de vindeca-rea a doi orbi și a unui mut în Capernaum.

Vrem să arătăm legătura între mesajul Sfântului Apostol Pavel adresat romanilor, dar și nouă, tuturor și una din temele desprinse din Evanghelia de azi, anume importanța și roadele credinței. Am auzit că Mântuitorul a spus orbilor în timp ce s-a atins de ochii lor: „Fie vouă după credința voastră!”. Ei bine, Sfântul Apostol Pavel va scrie romanilor: „Iar dreptul din credință va fi viu!”, cuvânt preluat din prorocia lui Avacum (2, 4).

Mântuitorul, respectând libertatea fiecăruia, nu vindeca pe nimeni împotriva voinței și a credinței personale, fapt pe care îl remarcăm în multe alte locuri din Evangheliile. Întrucât la Roma credința creștină abia se născuse, fiind în multe privințe amestecată cu elemente păgâne, totodată cu obiceiuri iudaice care nu mai erau necesare, Sfântul Apostol Pavel formulează lămuririle și îndemnul ce se impuneau.

Desigur, ar trebui să citim toată epistola spre o înțelegere deplină a problemelor. Noi ne rezumăm acum doar la pericopa de astăzi (Romani 15, v. 1-7) și nu vom zăbovi asupra tuturor versetelor, ci a unuia singur, care credem că are o strânsă legătură cu viața noastră de acum: „Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși...”.

Cine erau cei tari și cine cei neputincioși? Ce se întâmpla la Roma în acea perioadă? Cum aminteam mai sus, creștinii proveniți dintre iudei pretindeau ca cei proveniți dintre păgâni să țină cu strictețe anumite prescripții ale Legii iudaice, fapt care îngreuna mult cultul și viața creștină, iar cei proveniți dintre păgâni erau adesea intoleranți cu iudeo-creștinii care mai erau încă tributari prescripțiilor vechi, în special cu privire la mâncăruri, băuturi și sărbători. „Cei tari” erau, ne spune pr. prof. Nicolae Petrescu în *Explicarea Apostolelor Duminicale*, București, 1975, p. 122, creștinii proveniți dintre păgâni, iar „cei neputincioși” iudeo-creștinii în general.

Ei bine, Sfântul Pavel îndeamnă la toleranță și sprijin, pentru ca „fiecare să i se facă plăcut aproapelui la ceea ce este bun spre zidire...”. Iar la sfârșitul pericopei ne îndeamnă să fim uniți, fim îngăduitori, toleranți, cu cei care sunt începători în cele ce privesc credința creștină: „primiți-vă unii pe alții, așa cum și Hristos v-a primit pe

voi...”, pentru ca toți, „cu o singură gură” să slăviți pe Dumnezeu!

Iubiți credincioși,

Vom încerca să vedem acum dacă aceste sfaturi mai sunt azi valabile. Fără îndoială, da. Ne gândim la situația de la noi creată după evenimentele din decembrie '89, când mulți dintre conaționali noștri, în special din rândurile tinerețului, până atunci creștini doar cu numele, s-au apropiat cu

multă râvnă de Sfânta Biserică.

Desigur, nu erau deprinși cu anumite reguli, să le zicem elementare. De aceea, creștinii practicanți, „cei tari” cum i-ar numi Sfântul Apostol Pavel, trebuie să fie foarte înțelegători și îngăduitori, adică toleranți, cu cei care s-au apropiat mai târziu de viața religioasă. Am avut din nefericire situații când anumite persoane, în special de genul feminin, au plecat plângând din Sfântul Lăcaș, pentru că un creștin dintre cei „vechi”, dintre cei așa-zis „tari” au făcut observații tăioase, uneori de-a dreptul jignitoare. În principiu, desigur, credinciosul „vechi” avea dreptate, dar este vorba și de felul cum afirmi această dreptate... De unde să știe începătorul că n-are voie să treacă prin fața Sfintelor Uși, sau că trebuie să stea în partea stângă, sau în partea dreaptă a bisericii, etc. etc.? Iată cât de actuale sunt cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „fiecare dintre noi să caute să placă aproapelui său”.

Dacă știm niște reguli și este bine să le știm, nu trebuie să le afirmăm ostentativ. Același Apostol Pavel spune „Cunoștința îngâmă, dar dragostea zidește! (I Cor. 8, 1).

Ne amintim și de un proverb care se potrivește foarte bine subiectului nostru: „Trist ajutor e acela care, în timp ce sprijină, vatămă!” (Syrus Publius Lochius, *Sentantiae*, 719). Iar Ovidius avertizează la rândul-i: „Când vrei să faci un bine cuiva, ai grijă să nu-i pricinuiști vreun rău” (*Tristia*, 1,1,101). Cel vechi, statornic și tare în credință trebuie să se coboare la înțelegerea celor începători spre a-i urca treptat, spre a-i cuceri, astfel, prin tact și răbdare. Căci spune Sfântul Pavel, din proprie experiență: „Cu cei slabi m-am făcut slab, ca pe cei slabi să-i dobândesc. Tuturor toate m-am făcut, ca, în orice chip să măntuiesc pe unii...” (I Cor. 9, 22). De aceea, Sfântul Apostol Pavel subliniază: „Primiți-vă unii pe alții precum și Hristos v-a primit pe voi”. Cu alte cuvinte, dacă Hristos v-a primit pe voi cei tari, așa cum erați, cu stângăcii, cu fel de fel de lacune în privința normelor cultice, fiți și voi toleranți și îngăduitori cu alții care sunt acum așa cum erați voi odinioară. Căci zice Sfântul Ioan Gură de Aur: „Nimic nu poate fi mai bun pentru cei mici ca îndelunga răbdare a celor mari” (*I Tes., Omilia X-a*). Dar și invers: se întâmplă de multe ori ca, observând

la cineva o anumită greșală, deși îi atragem luarea aminte într-un mod respectuos, cu totală bună credință, cel care a greșit să riposteze într-un mod cu totul irreverențios.

Când nu știm ceva, chiar dacă ni se face observație într-un chip mai tăios, noi, ca oameni receptivi și înțelepți, trebuie să primim învățătura: va fi spre îndreptarea noastră. Aici se adeverește cuvântul înțeleptului din Vechiul Testament: „Muștră pe cel înțelept și te va iubi” (*Pilde*, 9, 8).

Și mai hotărât, chiar dacă cineva ne-ar batjocori, ceea ce, trebuie să recunoaștem, se întâmplă extrem de rar în Sfântul Lăcaș, nu trebuie să ripostăm la fel.

În acest sens Sfântul Vasile cel Mare îndeamnă lămurit: „Te-a batjocorit cineva și ți-a spus cuvânt de ocară? Tu să-i răspunzi prin cuvânt bun. Te-a nesocotit și nu te-a luat în seamă? Să te socotești că ești din pământ, din el ești zidit și în el te vei întoarce...”.

Iubiți credincioși,

Am înfățișat, iată, câteva temeuri din Scriptură și din Părinți, pentru îngăduință în manifestările actelor liturgice, din care să primim și noi sfat pentru relațiile de fiecare slujbă, aici, în Sfântul Lăcaș. În felul acesta se vor putea evita supărările care strică armonia rugăciunii și determină atâtea conflicte personale. Așa cum am insistat și în alte dăți, să nu ne grăbim niciodată să facem observație cuiva, nu numai în Sfântul Lăcaș, ci și în afară. Aceasta pe de o parte. Pe de alta, atunci când o facem să folosim tactul necesar.

În sfârșit, când suntem în situația de a ni se face o observație, justă sau nu, să nu ripostăm necontrolat.

Înainte de a încheia, socotim necesar să amintim că se întâmplă adesea ca unii dintre creștinii practicanți, dintre cei care pretind că știu bine rânduielile, tradițiile etc., să se grăbească a da sfaturi „liturgice” celor începători, dintre cele mai bizare. Observăm aceasta mai ales pe la înmormântări, parastase, cununii, dar și cu alte prilejuri.

Creștinul începător este adesea asaltat de astfel de sfaturi greșite, iar cei care le susțin o fac de multe ori într-un mod foarte agresiv și insistent. Acest mod de a sfătui pe cineva duce la o părere deformată despre viața liturgică.

De aceea, este bine ca în astfel de cazuri să cerem sfatul preoților, sau să consultăm cărți autorizate.

Iubiți credincioși,

Încheiem revenind la cuvintele atât de înțelepte ale Sfântul Apostol Pavel: „Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși....și fiecare dintre noi să i se facă plăcut aproapelui său la ceea ce este de folos spre zidire”. Amin.

Pr. Prof. Vasile Gordon

PROGRAMUL BISERICII în perioada 26 iulie- 2 august 2020

Duminică 26 iulie (Duminica a 7-a după Rusalii) :

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

12:00 am - Coffee hour

Vineri 31 iulie: Începutul Postului Adormirii Maicii Domnului

Duminică 2 august (Duminica a 8-a după Rusalii):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

12:00 pm - Coffee hour

